

BLAHOSLAVENÍ MILOSRDNÍ, LEBO ONI DOSIAHNU MILOSRDENSTVO

Oberbronn 9. septembra 2023 - 5. výročie blahorečenia Matky Alfonzy Márie Eppingerovej
P. Patrick Kohler

Pred piatimi rokmi kardinál Becciu v homílii v štrasburskej katedrále povedal: „Dnes sa Cirkev v Štrasburgu teší, že jej dcéra, sestra Alfonza Mária Eppingerová, je zaradená do zoznamu blahoslavených a že ju predstavuje ako vzor evanjeliového života.“

Po piatich rokoch je dobré pokračovať v úvahách o všeobecnom povolaní k svätosti tým, že si položíme otázku, ako sa môžeme stať svätými dnes. Slávnostná udalosť jej blahorečenia je prozreteľnou príležitosťou, aby sme 150 rokov po jej smrti znovu objavili aktuálnosť poslania a význam postavy tejto výnimočnej ženy, ktorá vedela vydať živé kresťanské svedectvo a predstaviť mu hlbokú spiritualitu.

Dobre si pamätám poznámku našej generálnej predstavenej, keď mi povedala, že na konferencii budú prítomné nielen sestry, ale aj laici. To svedčí o jej záujme pomôcť každému z nás vstúpiť do radosti, ktorá oživovala matku Alfonzu Máriu, a to prijatím postojov, ktoré nám umožnia byť šťastní, ako bola a stále je v nebeskej sláve matka Alfonza Mária, jednoducho tým, že budeme žiť z Božieho milosrdenstva a prejavovať milosrdenstvo.

Pri jej blahorečení kardinál Becciu opatrne zdôraznil, že "si nesmieme myslieť, že Alžbeta bola úplne zbožné a poddajné dievča; naopak, bola silnou osobnosťou, často vzdorovitou. Ako sama rozprávala: „Počas dospievania som musela zvládnuť ťažký boj so svojou nepoddajnou povahou... Ak ma niekto rozčúlil, rozzúrila som sa. A ak mi rodičia prikázali urobiť nejakú prácu, keď som práve chcela ísť von, často som neposlúchla... Potom som sa modlila takto: 'Ježišu, ty vieš, čo chcem. Chcem poslúchať. Daj mi to, po čom túži moje srdce: milosť, aby som Ťa poznala a milovala'. A tak začala naplňovať vážny a náročný záväzok: Alžbeta sa pomaly učí počúvať Boží hlas. Vzrastá v dôvernosti s ním, až si uvedomila dve šokujúce skutočnosti: ako veľmi ju Boh miluje a zároveň, koľko ľudí je voči takejto láske ľahostajných. Hlboko zasiahnutá Božou láskou túžila po tom, aby aj iní, ba všetci, zakúsili nekonečnú Božiu lásku. V jej srdci sa jasne a naliehavo zrodil impulz byť nástrojom Božej lásky: chcela, aby každý prostredníctvom nej zakúsil, ako veľmi je Bohom milovaný“.

A to je, drahé sestry a bratia, poslaním nás všetkých: umožniť tým, ktorí sa s nami stretnú, aby pocítili, že sú Bohom milovaní. Takže, ak si niekto z nás položí otázku: „Ako sa stať dobrým kresťanom?“ Odpoveď je jednoduchá: musíme uviesť do praxe, každý svojím vlastným spôsobom, to, čo Ježiš povedal v kázni o blahoslavenstvách: „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“. Ako povedal pápež František vo svojej apoštolskej exhortácii *Gaudete et exultate* o povolaní k svätosti v dnešnom svete: „Slovo 'šťastný' alebo 'blahoslavený' sa stáva synonymom slova 'svätý', pretože vyjadruje skutočnosť, že človek, ktorý je verný Bohu a žije jeho Slovo, dosahuje skutočné šťastie v darovaní seba samého.“

Pre túto chvíľu nám blahoslavenstvo „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“ osvetlí naše uvažovanie, aby sme mohli ešte viac žiť podľa Ježišovho ducha, ktorý je duchom sestier Najsvätejšieho Spasiteľa, ale aj duchom každého kresťana.

Milosrdenstvo má dva aspekty: spočíva v dávaní, v pomoci, v službe druhým a tiež v odpúšťaní a pochopení. Matúš to zhrnul do zlatého pravidla: „Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte vy im“ (Mt 7, 12).

Dávať a odpúšťať znamená snažiť sa v našom živote reprodukovať malý odraz dokonalosti Boha, ktorý dáva a odpúšťa v hojnosti.

Preto v Lukášovom evanjeliu už nepočujeme „bud’te dokonalí“ (Mt 5, 48), ale: „Bud’te milosrdní, ako je milosrdný váš Otec. Nesúďte, a nebudete súdení; neodsudzujte, a nebudete odsúdení; odpúšťajte, a bude vám odpustené. Dávajte, a bude vám dané“ (Lk 6, 36-38). A potom Lukáš dodáva niečo, čo by sme nemali ignorovať: „Akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám“ (Lk 6, 38). Miera, ktorú používame na pochopenie a odpustenie, bude použitá aj na nás, aby sme si odpustili. Miera, ktorú používame na dávanie, bude na nás použitá v nebi ako odmena. Nech je v našom záujme na to nezabúdať.

Ježiš nehovorí: „Blahoslavení, ktorí plánujú pomstu“, ale blahoslavených nazýva tých, ktorí odpúšťajú a ktorí tak robia až „sedemdesiatšedem krát“ (Mt 18, 22). My všetci tvoríme armádu ľudí, ktorým bolo odpustené. Všetci máme prospech z Božieho súcitu. Ak sa úprimne priblížime k Pánovi a pozorne ho počúvame, pravdepodobne z času na čas budeme počuť túto výčitku: „Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojim spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?“ (Mt 18, 33).

Postoj matky Alfonzy Márie si vyžaduje náš obdiv. V žiadnom z jej spisov nenájdeme ani slovo odsúdenia tých, ktorí jej spôsobili utrpenie tým, že ju ohovárali. Vo svojich štrnástich rokoch „sa stala kameňom úrazu, nie len pre svoju rodinu, ale aj pre bývalé priateľky a kamarátky. Posmešne ju nazývali svätuškárou a svätou Lízou. Všetko znášala s obrovskou trpezlivosťou. Nikdy sa nest’ožovala na zlobu, s ktorou sa stretávala, nikdy nereagovala na početné urážky, ktoré jej vrhali do tváre. (Winling R., Žena svetla, s. 55). „Jedna z jej kamarátok, ktorá jej navždy zostala úprimne oddaná, slečna Antoinette Daurová, mi hovorila, že odvtedy ju Alžbeta svojím príkladom a dobrými radami viedla v duchovnom živote. Toto svedectvo je o to hodnovernejšie, že slečna Daurová je sama zbožné dievča“ (Winling R., Žena svetla, s. 58). Mám na mysli aj útoky monsignora Villecourta, biskupa z La Rochelle, pre ktorého bola matka Alfonza Mária iba pokrytcom alebo jednoducho pomýlenou dušou: „Alžbeta je klebetnica, ktorá hrá nejakú úlohu a má komplicov“. Matka Alfonza Mária sa nedala odradiť a všetko znášala bez pohoršenia a rezignácie. Nikdy sa nest’ožovala ani nereptala proti svojim neprajníkom.

Pozerať sa a konať milosrdne, to je svätosť! Aké je však tajomstvo svätosti? Pápež Benedikt XVI. to krásne zhrnul: „Blahoslavený je človek, ktorý si nenecháva svoj život pre seba, ale ho rozdáva; blahoslavený je človek, ktorý je milosrdný, dobrý a spravodlivý; blahoslavený je človek, ktorý žije v láske k Bohu a k blížnemu. Takto žijeme dobre a takto sa nemusíme báť smrti, lebo žijeme v šťastí, ktoré pochádza od Boha a ktoré je večné“. (Benedikt XVI., Generálna audiencia, 2. novembra 2005).

1. Výzva k svätosti

Pýtame sa: Aká je cesta do neba? Kristus ju veľmi jasne ukazuje v blahoslavenstvách. Je to cesta milosrdenstva.

„Ako teda môžeme byť svedkami milosrdenstva? Nemyslíme si, že tu ide o vynakladanie veľkých síl alebo konanie nadľudských činov. Nie je to tak. Pán nám ukazuje cestu oveľa jednoduchšiu, pripravenú z malých činov, ktoré však v jeho očiach majú nesmiernu hodnotu. Až do takej miery, ako nám povedal, že na základe nich budeme súdení. ... Cirkev nazvala tieto gestá ‚skutkami telesného milosrdenstva‘, pretože pomáhajú ľuďom v ich materiálnych potrebách.

Je tu však aj ďalších sedem skutkov milosrdenstva nazvaných ‚duchovnými‘, ktoré sa týkajú ďalších rovnako významných potrieb, zvlášť dnes, pretože sa dotýkajú intimity osôb a často

spôsobujú väčšie utrpenie. Všetci si z nich určite pamätáme jeden, ktorý sa stal súčasťou bežnej reči: ‚Trpezlivo znášať dotieravé osoby‘. A veru, existujú takéto dotieravé osoby! Mohlo by sa nám to zdať vecou nevelmi dôležitou, nad ktorou sa pousmejeme, avšak je v tom hlboký prejav lásky; a tak je to aj s ostatnými šiestimi, ktoré je dobré pripomenúť: radiť pochybujúcim, poučať nevedomých, napomínať hriešnikov, utešovať zarmútených, odpúšťať urážky, modliť sa k Bohu za živých i mŕtvych. Sú to každodenné veci! ‚Som zničený...‘ – ‚Ved’ ti Boh pomôže, ja nemám čas...‘ – Nie tak! Zastavím sa, vypočujem ho, venujem mu čas a poteším ho. To je gesto milosrdenstva. A preukázali sme ho nie iba dotyčnému, preukázali sme ho Ježišovi!“ (pápež František). „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25, 40).

Cirkev nám predstavuje skutky milosrdenstva ako konkrétny spôsob prežívania milosrdenstva s cieľom dosiahnuť skutočné šťastie. Ježiš povedal: „Blahoslavení milosrdní“. Od založenia kongregácie, počnúc ich do praxe uviedlo mnoho sestier, ktoré sú jednoduchými ľuďmi, a tým vydávajú autentické svedectvo viery. A na to, aby ste žili milosrdenstvo a súcitiť, nemusíte cestovať po svete. Často sú to ľudia, ktorí sú nám najbližšie a potrebujú našu pomoc. Nemusíme hľadať, čo môžeme urobiť. Je lepšie začať s jednoduchšími vecami, ktoré nám Pán ukazuje, že sú najnaliehavejšie.

Keď pápež František hovoril o skutkoch milosrdenstva, povedal: „Vo svete, žiaľ, zasiahnutom vírusom ľahostajnosti, sú skutky milosrdenstva najlepším protilekom. Učia nás totiž pozornosti voči najzákladnejším potrebám našich ‚najmenších bratov‘ (Mt 25,40), v ktorých je prítomný Ježiš. Ježiš je vždy prítomný tam, kde je nejaká núdza, človek v núdzi, či už materiálnej alebo duchovnej, je tam Ježiš.

Skutky milosrdenstva v nás prebúdzajú potrebu a schopnosť urobiť vieru živou a činnou prostredníctvom milosrdenstva. Som presvedčený, že týmito jednoduchými každodennými gestami môžeme zmeniť tvár sveta - inými slovami miesta, kde žijeme.“

Matka Alfonza Mária je blahoslavená nie pre veľké diela, ktoré vykonala, ale pre lásku, ktorú dokázala odovzdávať ďalej: záležalo jej na každom človeku, ktorého stretla.

Som si vedomý, že by bolo vhodné venovať sa každému dielu milosrdenstva hlbšie. Čas mi to však nedovoľuje. Ak sme teda vstúpili do radosti z milosrdenstva, zastavím sa pri niektorých vyjadreniach, ktoré žila Matka Alfonza Mária a ktoré sú pre nás užitočné v každodennom živote.

2. Prvým aspektom milosrdenstva je dialóg

Keď si znovu čítam dialógy, ktoré Matka Alfonza Mária viedla so svojim milovaným Ježišom, udivuje ma skutočnosť, že tieto dialógy jej umožnili lepšie spoznať Ježiša a pochopiť jeho vôľu. V našom každodennom živote dialóg umožňuje ľuďom spoznať sa navzájom a pochopiť potreby toho druhého. Predovšetkým je to veľký prejav úcty, pretože stavia ľudí do postoja počúvania a do stavu, v ktorom sú schopní prijímať slová toho druhého.

V prvom rade je to veľký prejav úcty, pretože stavia ľudí do pozície počúvania a do stavu prijímania najlepších stránok počúvajúceho. Po druhé, dialóg je prejavom lásky, pretože bez toho, aby sme ignorovali rozdiely, nám môže pomôcť hľadať a zdieľať spoločné dobro. Okrem toho nás dialóg pozýva pozeráť sa na druhého človeka ako na Boží dar, ktorý je pre nás výzvou a žiada, aby sme ho uznali.

Veľmi často sa nám nedarí stretnúť sa s našimi bratmi a sestrami, hoci žijeme vedľa nich, najmä keď svoje vlastné postavenie stavíme nad postavenie druhého človeka. Mám pravdu vo všetkom, čo poviem!

„Nevedieme dialóg, keď dostatočne nepočúvame alebo keď máme tendenciu druhého prerušovať, aby sme ukázali, že máme pravdu. Nuž, koľkokrát, keď počúvame nejakého človeka, zastavíme ho so slovami: „Nie, nie! Tak to nie je!“ a nenecháme ho vysvetliť, čo chce povedať. Toto bráni dialógu“ (pápež František) a povedal by som, že druhá osoba sa môže cítiť napadnutá. Mlčaním by som pochopil druhého človeka oveľa viac...

Dialóg pomáha ľuďom prekonať nedorozumenia. V našich rodinách je tak potrebný dialóg a ľahšie by sa riešili problémy, keby sme sa naučili počúvať jeden druhého! Tak je to aj vo vzťahu medzi manželom a manželkou, tak medzi rodičmi a deťmi. Ale aj v kontexte práce a, samozrejme, pastorácie.

Matka Alfonza Mária prežívala dialóg s rodičmi, s priateľmi, s abbé Reichardom, ale aj s protestantmi.

"Dialóg rúca múry rozdelenia a nepochopenia, vytvára mosty komunikácie a nedovoľuje nikomu izolovať sa uzavretím sa do svojho vlastného malého sveta. Majme na pamäti, že dialóg znamená počúvať, čo mi hovorí druhý človek, a dialóg znamená aj to, že jemne hovorím, čo si myslím. Ak sa veci budú vyvíjať týmto smerom, rodina, susedia a pracovisko budú lepšie. Ak však druhému človeku nedovoliť povedať, čo si myslí, a začnem kričať - dnes kričíme veľa - vzťah medzi nami sa neskončí dobre. Počúvajte, vysvetľujte jemne a hlavne nekričte na druhého človeka, nekričte, ale majte otvorené srdce." (pápež František).

Matka Alfonza Mária dobre vedela, čo je v srdciach kňazov a ľudí z Nierderbronnu...; napriek tomu ich neodmietala a nechala i priestor vyjadriť sa, nechala ich hovoriť a počúvala ich. Poučme sa z toho a zoberme si to za svoje vlastné. Prostredníctvom dialógu môžeme rozhojniť znamenia Božieho milosrdenstva a urobiť z nich nástroj prijatia a úcty.

Alžbetin život bol životom skutočných vzťahov prežívaných v postoji služby.

3. Druhým skutkom milosrdenstva, ktorému by som sa chcel venovať v priamej súvislosti s charizmou dcér Matky Alfonzy Márie, je navštevovanie chorých

Všetci poznáme ľudí, ktorí v tom či onom čase trpia... Nie je teda zložité priblížiť sa k nim a ponúknuť im čas v prítomnom okamihu. Nemôžeme ich vyliečiť, ale máme možnosť byť s nimi.

„Návšteva môže pomôcť chorej osobe cítiť sa menej osamelou a venovať jej trochu času je vynikajúcim liekom! Úsmev, pohladenie, stisk ruky sú jednoduché gestá, avšak veľmi dôležité pre toho, kto sa cíti byť ponechaný sám na seba. Koľko ľudí sa venuje navštevovaniu chorých v nemocniciach či v ich domoch! Je to nezaplatiteľný dobrovoľnícky čin. Keď sa koná v mene Pána, stáva sa tiež veľavravným a účinným prejavom milosrdenstva. Nemocnice a domovy dôchodcov sú skutočnými ‚katedrálami bolesti‘, kde sa prejavuje aj sila dobročinnosti, ktorá podporuje a prejavuje súcit.“ (pápež František).

4. Ďalším skutkom milosrdenstva je návšteva väzňov

„Ježiš nezabudol ani na nich. Zaradením navštevovania väzňov medzi skutky milosrdenstva nás chcel pozvať predovšetkým k tomu, aby sme nikomu neboli sudcami. Iste, ak je niekto vo väzení,

je tam preto, že pochybil, nerešpektoval zákon a občianske spolužitie. Preto si vo väzení odpykáva svoj trest. Avšak akúkoľvek vec by väzeň vykonal, aj tak zostane milovaný Bohom. Kto môže vstúpiť do vnútra jeho svedomia, aby porozumel tomu, čo prežíva? Kto môže pochopiť jeho bolesť a výčitky svedomia? Je príliš jednoduché umývať si ruky tvrdiac, že schybil. Kresťan je skôr povolaný ujať sa ho, aby ten, kto schybil, pochopil zlo, ktoré spôsobil a vstúpil do seba.“ (pápež František)

Aj keď bežne nemôžeme navštíviť ľudí vo väzení, môžeme sa za nich modliť a snažiť sa ich needsúdiť na smrť...

5. Ďalším aspektom milosrdenstva je nevylučovať nikoho z nášho života

Ježiš vždy chcel do svojho plánu zahrnúť celé ľudstvo. Na to, aby sme mohli žiť tento rozmer, predpokladom je už základný postoj: neuzatvárať sa do seba a do svojich sebeckých istôt.

Keď Ježiš povedal: „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vám dám odpočinok“ (Mt 11, 28), nikto nebol z tejto výzvy vylúčený: „Poďte všetci!“

„Tento aspekt milosrdenstva, začlenenie, sa prejavuje v roztváraní náručia, aby sme prijímali bez vylučovania; bez klasifikovania ostatných na základe spoločenskej pozície, jazyka, rasy, kultúry, náboženstva: pred nami stojí jedine osoba, ktorú treba milovať tak, ako ju miluje Boh.“ (pápež František).

Matka Alfonza Mária to žila naplno. Nerobila rozdiely medzi bohatými a chudobnými...

Každý, koho stretávam vo svojej práci, vo svojom okolí, je osoba, ktorú treba milovať tak, ako ju miluje Boh. Privádzať druhých do svojho života... Každý je pozvaný tvoriť rodinu bratov a sestier v spravodlivosti, solidarite a pokoji a byť súčasťou Cirkvi, ktorá je Kristovým telom. Ježiš nevylučuje! On ľudí spája. A ako často hovorí pápež František: „Všetci potrebujeme, aby nám Boh odpustil.“

6. Ďalší skutok milosrdenstva, ktorý všetci veľmi dobre poznáme, ale ktorý možno neuvádzame do praxe tak, ako by sme mali je: trpezlivé znášanie nepríjemných ľudí

„Všetci veľmi dobre vieme rozpoznať prítomnosť človeka, ktorý je nám na obtiaž: stáva sa to, keď niekoho stretne na ulici alebo keď príde nejaký telefonát... Rýchlo si pomyslíme: „Ako dlho budem musieť počúvať sťažnosti, klebety, žiadosti či vystatovania tejto osoby?“ Niekedy sa stáva že nepríjemnou osobou je niekto v našej blízkosti, spomedzi tých najbližších, aj medzi rodinnými príslušníkmi je vždy niekto taký; nechýbajú ani na pracovisku; ba nie sme bez nich ani vo voľnom čase. Čo musíme robiť s nepríjemnými osobami? Veď aj my sme mnohokrát nepríjemní k druhým, no nie? Prečo bol medzi skutky milosrdenstva začlenený aj tento skutok – trpezlivo znášať nepríjemné osoby?

V Biblii vidíme, že sám Boh musí prejavovať milosrdenstvo, aby znášal sťažnosti svojho ľudu. Napríklad v Knihe Exodus sa ľud javí ako skutočne neznesiteľný: najprv narieka, lebo je otrokom v Egypte a Boh ho oslobodzuje; potom sa v púšti sťažuje, lebo niet jedla (porov. 16, 3) a Boh posielala prepelice a mannu (porov. 16, 13-16), avšak aj napriek tomuto sťažnosti neprestávajú. Mojžiš bol prostredníkom medzi Bohom a ľudom, a aj on sa niekedy javil ako nepríjemný pre Pána. Avšak Boh mal trpezlivosť a tak Mojžiša a ľud naučil aj tomuto nevyhnutnému rozmeru viery.

Spontánne tu teda vyvstáva prvá otázka: spytujeme si niekedy svedomie, aby sme videli či sa aj my niekedy môžeme druhým javiť ako nepríjemní? Je ľahké ukazovať prstom na chyby a nedostatky iných, avšak musíme sa naučiť byť v koži toho druhého. Hľaďme predovšetkým na Ježiša: koľkú trpezlivosť musel mať počas troch rokov svojho verejného života! Raz, kým bol na ceste s učeníkmi, ho pristavila matka Jakuba a Jána, hovoriac: „Povedz, aby títo moji dvaja synovia sedeli v tvojom kráľovstve jeden po tvojej pravici a druhý po ľavici“ (Mt 20,21). Táto mama lobovala za svojich synov, či nie? To bola mama... Aj z tejto situácie si Ježiš berie podnet, aby podal zásadnú náuku: jeho kráľovstvo nie je kráľovstvom moci, nie je kráľovstvom slávy ako pri pozemských kráľovstvách, ale je kráľovstvom služby a darovania druhým. Ježiš učí ísť vždy k podstate a hľaďieť ďalej, aby sme so zodpovednosťou prijali vlastné poslanie.“ (pápež František).

A tí, ktorí sa modlia k blahoslavenej Alfonze Márii, sú pozvaní osvojiť si jej ducha služby a dávania sa druhým. Ježiš nás učí, aby sme vždy išli k podstate a pozerali viac dopredu, aby sme zodpovedne prijali svoje vlastné poslanie. Tu môžeme pochopiť aj zmienku ďalších dvoch skutkov duchovného milosrdenstva: skutku napomínania hriešnikov a skutku vyučovania nevedomých.

Ako prežívala matka Alfonza Mária napomínanie hriešnikov? Hovorí o tom v poučení s názvom „*Ako zlomiť vlastnú vôľu vo vzťahoch s druhými*“ a spomína na udalosť z mladosti: „Najmenšie previnenia, ktorými Boha urážame, a ktoré som videla páchať ľuďmi okolo seba, ma zraňovali a ťažko som ich mohla nechať prejsť bez toho, aby som nenapomenula tých, ktorí sa ich dopustili, vtedy som bola prudká a nerozvážna. Ale táto nerozvážnosť a tieto výčitky boli príčinou sťažností mojím rodičom, že som to prehánala. Vyčítali mi to. Vtedy som mala pokušenie ospravedlniť sa. Hneď by som si spytovala svedomie, či to pokarhanie nebolo prehnané. Keď som si spomenula, že som bola nejakým spôsobom násilná, potom som výčitky od rodičov znášala v duchu pokánia. Ak som si nemala čo vyčítať, potom som mlčala a prenechala sa do Božej vôli“ (Poučenia, 284).

Prejdime teraz k vyučovaniu nevedomých. Matka Alfonza Mária veľmi prežívala momenty, keď vyučovala novicky... Jej sestry vyučovali tých, ktorí boli najviac znevýhodnení, lebo vedeli, že takto môžu prekonať chudobu a diskrimináciu.

Mnohé sestry v našej kongregácii obetovali svoj život výchove a vzdelávaniu detí a mladých ľudí. Dielo milosrdenstva pochopili až tak, že urobili z neho spôsob života, ktorý je schopný premeniť aj celú spoločnosť. Prostredníctvom jednoduchej práce a niekoľkých stavieb dokázali prinavrátiť dôstojnosť mnohým ľuďom! A výchova, ktorú poskytovali, bola často orientovaná aj na prácu. Mám na mysli školy pre zdravotné sestry, ktoré viedla kongregácia, a sociálnych pracovníkov, ktorých kongregácia vzdelávala.

Čím viac vzdelania, tým viac istoty a povedomia ľudia získavajú a to všetci v živote potrebujeme. Dielo milosrdenstva spočíva aj v dávaní rady tým, ktorí majú pochybnosti a má za cieľ pomôcť im ich prekonať. Mám na mysli ľudí, ktorí majú pochybnosti v oblasti viery, pochybnosti o zmŕtvychvstaní, o nebi... Vyjadriť milosrdenstvo týmto ľuďom znamená zmierniť istú formu bolesti a utrpenia, ktoré pramenia zo strachu a úzkosti. Vedieť upokojiť druhých... je hotové umenie a sestry ako matky to vedia. Je to skutočný skutok lásky, ktorý podporuje niekoho v situácii slabosti spôsobenej neistotou. Ale tí, ktorí sú rodičmi, venujú svoj čas tomu, aby svoje deti naučili základné pravdy viery. Koľko je to práce, najmä keď sa deti radšej hrajú, než by počúvali katechizmus alebo sa s nimi modlili!

Pomáhať ľuďom nájsť to podstatné je krásna a dôležitá vec, pretože nám umožňuje zdieľať radosť z vychutnávania zmyslu života. Často sa stretávame s ľuďmi, ktorí sa zaoberajú vecami, ktoré sú povrchné, pominuteľné a banálne; niekedy preto, že nestretli niekoho, kto by ich povzbudil hľaďať

niečo iné, oceniť skutočné poklady. Naučiť ľudí pozerat' sa na to, čo je podstatné, je rozhodujúcou pomocou, najmä v dobe, ako je tá naša, ktorá akoby stratila zmysel pre orientáciu a hľadá iba drobné uspokojenia. Učiť nás objavovať, čo od nás Pán chce a ako na to môžeme odpovedať, znamená viesť nás na cestu rastu vo vlastnom povolání, na cestu k skutočnej radosi. Takto nám Ježišove slová adresované Jakubovej a Jánovej matke a potom celej skupine učeníkov ukazujú cestu, ako sa vyhnúť upadnutiu do závisti, ctižiadosti a zbožňovania, pokušení, ktoré vždy číhajú aj na nás kresťanov.

Požiadavka radiť, napomínať a učiť by v nás nemala vyvolávať pocit nadradenosti nad ostatnými, ale predovšetkým nás zaväzuje, aby sme sa pozreli do svojho vnútra a uistili sa, že sme v súlade s tým, čo žiadame od druhých. Nezabúdajme na Ježišove slová: „Prečo vidíš smietku v oku svojho brata, a vo vlastnom oku brvno nezbadáš?“ (Lk 6, 41). Nech nám Duch Svätý pomáha, aby sme boli trpezliví v znášaní druhých a pokorní a jednoduchí v dávaní dobrých rád.

„Každý z nás sa môže usilovať ich žiť, aby uviedol do praxe Pánovo slovo, keď hovorí, že tajomstvo Božej lásky nebolo zjavené múdrym a rozumným, ale maličkým (porov. Lk 10,21; Mt 11,25-26). Teda tým najhlbším učením, ktoré sme povolání odovzdať druhým a tou najpevnejšou istotou ako sa dostať von z pochybností je Božia láska, ktorou sme boli milovaní (porov. 1 Jn 4,10). Jedna veľká, nezištná láska, darovaná navždy.“ (pápež František)

To je láska, ktorú blahoslavená Alfonza Mária žila od detstva až do svojej smrti, a ktorú nám dáva za príklad. Je to cesta k šťastiu. Blahoslavení milosrdní, súcitní... lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.

A ako povedal kardinál Becciu pred piatimi rokmi v štrasburskej katedrále v deň blahorečenia Matky Alfonzy Márie: „Oslavujme túto ženu, ktorá si zamilovala Boha a neúnavne rozdávala jeho milosrdenstvo trpiacemu ľudstvu. Uctíme si v nej vernú apoštolku evanjelia a neohrozeného posla Božej lásky. Prijmime jej posolstvo a nasledujme jej príklad, aby sme boli svedkami Krista, ktorý je náš Pokoj a naša Nádej.

Spoločne volajme: Blahoslavená Alfonza Mária, oroduj za nás!